

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
U 2475/07
05.09.2007. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: mr Jadranke Injac, predsednika veća, Zoje Popović i Jelene Ivanović, članova veća, sa savetnikom Ljiljanom Petrović, kao zapisničarem, rešavajući u upravnom sporu po tužbi tužioca AA, koga zastupa AB, advokat, protiv rešenja tuženog Ministarstva finansija Republike Srbije, Poreska uprava - Regionalni centar Novi Sad, broj: 47-902/04 od 24.1.2007. godine, u predmetu inspekcijske mere, u nejavnoj sednici veća održanoj dana 05.9.2007. godine, doneo je

P R E S U D U

Tužba SE ODBIJA.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rešenjem tuženog odbijena je, kao neosnovana, žalba izjavljena protiv rešenja Ministarstva finansija, Poreske uprave - Filijala Ruma, broj: 47-4171 od 11.10.2004. godine, a kojim se menja rešenje prvostepenog organa broj: 47-648-0200/2003-441-3 od 25.11.2003. godine u delu dispozitiva pod tačkom 1, koji se odnosi na nalaganje uplate poreza na promet proizvoda u iznosu od 816.553,61 dinar i kamate u iznosu od 241.237,26 dinara, tako da glasi: nalaže se tužiocu da radi otklanjanja utvrđenih nezakonitosti u postupku terenske kontrole obračunavanja, evidentiranja i plaćanja svih vrsta javnih prihoda u periodu poslovanja od 01.1.2002. do 04.2.2003. godine izvrše uplatu poreza na promet u iznosu od 680.474,60 dinara sa pripadajućom kamatom od 226.356,39 dinara i da obračuna i uplati zateznu kamatu po stopi propisanoj zakonom počev od 01.1.2004. godine do dana uplate naloženih obaveza u dispozitivu tog rešenja, dok je u ostalom delu rešenje prvostepenog organa od 25.11.2003. godine ostaje na snazi.

U tužbi podnetoj protiv osporenog rešenja tužilac isto pobija zbog bitne povrede postupka, navodeći da je isto nejasno, protivrečno u navodima i da se s toga ne može ispitati. Ističe da se osporenim rešenjem ne utvrđuje jasno i nesumnjivo obaveza tužioca vezana za plaćanje poreza na promet, već se upušta u tumačenje istorijata ove pravne stvari i nejasno i nerazumljivo obrazlaže prethodna rešenja prvostepenog organa, a potom odluke po žalbama tužioca na isto. Navodi da drugostepeni organ neosnovano smatra da je saslušanjem pet od ukupno 26 kupaca, valjano utvrdio relevantno činjenično stanje, odnosno da su svih 26 kupaca robu kupili od tužioca, što apsolutno nema opravdanja. Navodi da se u obrazloženju pobijanog rešenja navodi da jedan broj faktura glasi na "AA", dok su neke fakture naslovljene na "AA1", zbog čega smatra da iz ovako utvrđenog činjeničnog stanja proizilazi neophodnost saslušanja svih kupaca i tačno utvrđivanje ko je, u svakom od pojedinačnih slučajeva bio prodavac, a tek potom utvrđivanje visine poreskog obveznika za "AA". Ovo pre svega iz razloga što se ovde radi o dva potpuno različita pravna subjekta, kako organizaciono tako i po delatnosti koju obavljaju. Smatra da bi iz tačno utvrđenog činjeničnog stanja proistekla i pravilna primena materijalnog prava i utvrdila stvarna obaveza, ukoliko za to ima osnovna, posebno za "AA", a posebno za "AA1". Sa ovih i ostalih razloga iznetih u tužbi, predlaže da sud tužbu uvaži i osporeno rešenje poništi.

Tuženi organ, izjašnjavajući se na navode tužbe, u svom odgovoru na tužbu u svemu je ostao kod razloga osporenog rešenja, pa je predložio da sud tužbu odbije, kao neosnovanu.

Nakon ocene navoda tužbe, razloga osporenog rešenja, te odgovora na tužbu kao i celokupnih spisa predmeta ove upravne stvari, a na osnovu člana 39. stav 1. Zakona o upravnim sporovima ("Službeni list SRJ", br. 46/96), Vrhovni sud Srbije je našao da tužba nije osnovana.

Prema spisima predmeta i obrazloženju osporenog rešenja, tuženi organ je osporenim rešenjem pravilno odbio žalbu tužioca izjavljenu protiv rešenja prvostepenog organa, za koju odluku je dao razloge koje kao dovoljne i na zakonu zasnovane u svemu prihvata i ovaj sud.

Iz spisa predmeta se vidi da je u postupku ponovne kontrole poslovanja tužioca u periodu od 01.1.2002. do 04.2.2003. godine, a što je konstatovano zapisnikom prvostepenog organa br. 47-2294 od 12.8.2004. godine, prvostepeni organ izvršio uvid u fakture "BB" i utvrdio da se kao kupci pojavljuju 26 fizičkih lica, koja su preuzimala robu (nameštaj, bela tehnika i televizori) iz Novog Sada iz prodajnog salona "BB" br. 907, a ukupan iznos po fakturama koje su glasile na fizička lica iznosi 741.796,66 dinara, a utvrđeno je i da se deo računa "BB" odnosi na "AA1" i na "VV". U sprovedenom postupku tužilac je izjavio da je robu iz "BB" u iznosu od 5.963,231,84 dinara, realizovao na taj način što je 642.105,25 dinara, fakturisao "AA1", a za vrednost robe od 3.700.000,00 dinara izvršene su molersko-farbarske usluge "BB" a ostali deo robe je zapalio i pobacao, napominjući da je robu iz "BB" uzimao sa zaračunatim porezom na promet, dok je za vrednost robe u iznosu od 3.700.000,00 dinara, izvršio molersko-farbarske usluge "BB". Na osnovu upućenih zamolnica prvostepenim organima i to: Filijali Poreske uprave, Filijala Novi Sad 2 i Filijala Uprave, evidentno je da su navodeni

Organima i to: Gljajai Bačka Raianka, Gljajai Novi Sad 2 i Gljajai Vranje, evidencio je aa su naveueni prvostepeni organi na zapisnik uzeli izjave od pet fizičkih lica, te da su predmetne zapisnike o izjavi stranaka dostavili prvostepenom organu.

Kako je u postupku koji je prethodio donošenju osporenog rešenja nesporno utvrđeno da tužilac nije registrovan za promet robe, već samo za pružanje usluga, rušenje objekata i zemljani radovi, bojenje i zastakljivanje, molersko-fasaderskih delatnosti), a izvršio je prodaju robe krajnjim potrošačima bez obračuna poreza na promet, to je pravilno prvostepeni organ saglasno odredbama člana 2. stav 1., člana 8., člana 9., člana 18. i člana 20. Zakona o porezu na promet ("Službeni glasnik RS", br. 22/2001), rešenjem tužiocu naložio plaćanje poreza na promet proizvoda sa pripadajućim kamatama u iznosima navedenim u dispozitivu rešenja prvostepenog organa od 11.10.2004. godine. Takođe iz spisa predmeta proizilazi da je prvostepeni organ u ponovljenom postupku utvrdio da je tužilac "AA1", fakturisao kancelarijski nameštaj u vrednosti od 642.105,25 dinara, a što se vidi iz računa "AA1" broj: 1/2003 od 08.1.2003. godine. Kako tužilac nije registrovan za obavljanje trgovinske delatnosti, to činjenica da je izvršio promet kancelarijskog nameštaja, ga ne oslobađa utvrđene obaveze plaćanja poreza na promet proizvoda jer za to ne ispunjava uslove propisane članom 11. stav 1. tačka 15. Zakona o porezu na promet. Takođe, po nalaženju ovog suda osnovano tuženi nalazi da je prvostepeni organ propustio da dispozitivom osporenog rešenja naloži tužiocu da izvrši uplatu poreza na promet proizvoda na prodati kancelarijski nameštaj u vrednosti od 642.106,53 dinara.

Sud je cenio i ostale navode tužbe i nalazi da su isti neosnovani iz razloga navedenih u obrazloženju osporenog rešenja.

Zbog navedenih razloga, Vrhovni sud Srbije je našao da osporenim rešenjem nije povređen zakon na štetu tužioca, pa je, na osnovu odredbe člana 41. stav 2. Zakona o upravnim sporovima, odlučio kao u dispozitivu ove presude.

PRESUĐENO U VRHOVNOM SUDU SRBIJE U BEOGRADU

dana 05.9.2007. godine, U. 2475/07

Zapisničar, Predsednik veća - sudija

Ljiljana Petrović, s.r. mr Jadranka Injac, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

JK